

امروزه اهمیت فرآیند مدیریت بر کسی پوشیده نیست. «کشورهای صنعتی پیشرفته از دهها سال قبل به این مقوله توجه داشته اند و عملاً توسعه خویش را مدیون بهبود شیوه های مدیریت می دانند»^۱ در حالیکه کشورهای در حال توسعه هنوز درگیر مسایل و مشکلاتی از قبیل فقر، رشد نرخ جمعیت، نرخ بالای بیکاری، تورم افسار گسیخته، اتلاف سرمایه های گرانبهای انسانی و مادی و... هستند که سیستم مدیریت بخصوص نظام آموزشی این کشورها از حل آنها ناتوان است، به عنوان مثال خسارات اقتصادی ناشی از شکست تحصیلی دانش آموزان در مدارس ایران در فاصله سالهای ۱۳۶۵ تا ۱۳۷۱، مبلغ ۳۹۴ میلیارد ریال بوده است.^۲

اگر نظام آموزشی از ساختار، فرهنگ، شیوه مدیریتی و توان و انسجام مناسبتری برخوردار باشد، برای اداره جامعه افرادی را تربیت خواهد نمود که سلامت اقتصادی اجتماعی و فرهنگی آن جامعه را تضمین خواهند نمود و باعث افزایش بهره وری و ی رأیی بالای آن خواهد شد. بر پژوهشگران و محققین متعهد و دلسوز است که در راه اصلاح و بهبود سیستم کلان جامعه و بویژه نظام آموزشی از هیچ تلاشی دریغ نورزند تا جامعه در جریان رشد و تعالی شایسته قرار گیرد.

امروزه در تعدادی از سازمانهای کشورهای غربی، نظام های جدید اداره سازمانها استقرار یافته و بر این اساس اداره می شوند. طبق این دیدگاه مؤسسات آموزشی برنامه های آموزشی خود را تغییر می دهند تا به افرادی که آمادگی تغییر در خود دارند کمک کنند و معتقدند قصور در ایجاد شرایط مناسب برای موفقیت افراد جامعه باعث خسارت عظیم در بهره وری اجتماعی و عدم

۱ - محمد مهدی رشیدی، جایگاه برنامه ریزی آموزشی در فراگرد مدیریت، مدیریت دولتی، ۳۳، دوره جدید، ۲۳، ۱۳۷۲.

۲ - عبدالحسین نفیسی، تحولات سالهای ۱۳۶۵ تا ۱۳۷۱، تعلیم و تربیت، شماره یک، دوره بهار، صفحه ۲۸، ۱۳۷۳.

رضایت منابع انسانی خواهد شد. از اینرو سیستم آموزشی کشورهای در حال توسعه بایستی برنامه های آموزشی خود را با روند تغییرات هماهنگ کنند. تدریس یک فعالیت پیچیده، پویا، تعاملی و هوشمندانه است^۲ و اگر قرار باشد معلمین دانش آموزان را برای دنیایی در حال تغییر آماده کنند و آنها را از تجارب محدود گذشته آزاد ساخته و با نظرات مختلف جدید آشنا نمایند، مستلزم شیوه خاص مدیریتی است تا از این طریق بتوانند با اثربخشی بیشتری به امر آموزش بپردازند.

^۲ - فیلیپ هالینجر، تکامل مدیریت در آمریکا، مدیریت در آموزش و پرورش، شماره ۴، سال دوم، صفحه ۵۹، ۱۳۷۲.

بیان مسئله

از زمان به وجود آمدن علم مدیریت تاکنون در زمینه های بسیاری بخصوص مدیریت، پژوهشهای متعددی در کشورهای پیشرفته انجام شده است. با مشخص شدن اثرات مثبت و منفی آن در زمینه های تحقیقاتی، پیشنهادهایی کاربردی، در بهبود کیفی و کمی امر مدیریت ارائه گردیده است. در کشور ایران نیز پژوهشهای متعددی در زمینه مدیریت انجام پذیرفته است. با وجود این، هنوز شیوه های مدیریتی، بخصوص در مدارس تا حدودی ناشناخته مانده است و پیشنهادهای کاربردی موثر در بهبود کیفی مدیریت ارائه نگردیده است. شناخت و به کارگیری مبانی علمی سبکهای مدیریتی، از ضروریات مهم و حیاتی در نظام آموزش و پرورش می باشد. لازم است مورد توجه قرار گیرد، اثرات مثبت و یا منفی هرکدام از سبکها شناخته شوند، تا شیوه های مؤثر ترغیب و شیوه های نامناسب کنار گذارده شوند. لذا، در این تحقیق سعی خواهد شد «رابطه بین نوع مدیریت مدیران آموزشی دبیرستانها و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان» بررسی شده و به سؤال تحقیق یعنی «آیا رابطه ای بین نوع مدیریت آموزشی و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان وجود دارد؟» پاسخ داده شود، و با توجه به نتایج تحقیق پیشنهادهای لازم ارائه گردد.

